

under Hærfæsenet, en Dag, om Aaret at give Møde i disse Klæder, og det kan blive sat som en Betingelse, at, isald han ikke møder med de Klæder, tages han uførtøvet til Tjeneste og faaer en daglig, Godtgjørelse, indtil han har tjent saa Meget, som der behøves for at faa ham Klæder. Alle saadanne Midler ere ved Haanden. Giver man en enkelt Mand en ringe Godtgjørelse for at have Klæder paa rede Haand, naar han kommer, og en passende, Godtgjørelse for hver Dag han slider paa dem, naar han er kommen, vil man være ude af Forlegenheden. Jeg har nævnt dette, ikke for at gaae videre ind paa denne Materie, men for at vise, hvor egentlig Stridspunktet mellem Rigsdagen, navnlig Finantsudvalget og Krigsministeren, ligger. Finantsudvalget vil nemlig ikke ved en enkelt Bevilling i en Finantslov for eet Aar afgjøre Spørgsmaalet om Armeens Beklædningsystem, just fordi vi, som den ærede sidste Taler gjorde opmærksom paa, ingenlunde kunne forudsee, hvor store Udgifter vi derved ville paadrage os. Jeg har gjort et Overslag derover, og jeg kan ikke sige Andet, end at det vil føre til en ganske overordentlig Beføstning. Der er imidlertid aldrig blevet forelagt os en Beregning i den Skikkelse, saa det kan gjerne være, at jeg har taget feil, og at Beregningen maa skee kan opstilles noget anderledes, dog vistnok ikke væsentlig anderledes. Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Rosenvæn) har meent, at naar det engang bestemtes, at Straffeanstalten skulde bruges til Armeens Forsyning, maatte de komme til at give Afstand paa Klædefabrikationen, saa troer jeg ikke, at det bliver Tilfældet; thi de maae gjøre Krav paa Klædefabrikationen, og de maae forlange dette tilligemed Alt, hvad der ibrigt paa nogen Maade kan gjøres af militaire Sager; men Krigsministeren har igjen vistnok Ret, naar han siger: vi ere komne overeens om, ikke at fordybe os i den Materie, og lad os derfor udsætte dens Afgjørelse til vi mødes igjen.

Krigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand for Dvense Amts 1ste Valgfreds (Schovelin) har citeret en Kongelig Resolution af 1841, ifølge hvilken der skulde være 2 Aars

Forbrug af Klæde tilstede for Armeen, og at eet Aars Forbrug var 63,000 Alen, dette skal jeg ikke i mindste Maade modsig. Det var dengang, man havde den Anskuelse, at til Fredsforbruget skulde 63,000 Alen være tilstrækkelige; men, nu er dette ikke længere Tilfældet. Fredsforbruget, forsaavidt den nuværende Tilstand kan kaldes en fredelig, er ikke 63,000 Alen, men 110,000 Alen, og 110,000 Alen taget 2 Gange, nemlig det nuværende og næste Aars Forbrug, er 220,000 Alen. Næste Aars Behov maa anskaffes allerede i dette Aar, fordi det i næste Aars Foraar og Sommer skal forarbejdes til Munderinger og uddeles i næste Efter sommer til Tropperne. Da der nu, som tidligere sagt, høves 230,000 Alen, saa er der til 2 Aars Forbrug et Overskud af ikkun 10,000 Alen, som er aldeles utilstrækkeligt til Beklædning af Reserven. Den ærede Rigsdagsmand yttrede rigtig nok, at dermed var ikke det Hele afgjort, og at, naar Rigsdagen først havde bevilget Klæde til Armeens Beklædning, saa skulde den ogsaa vortere Penge til at lade dette forarbejde og den skulde anvise Penge til mangfoldige andre Ting; ja, det har sin fuldkomne Rigtighed, det er kostbart at holde en Armee og at føre Krig, og, naar den ærede Rigsdagsmand kan angive en Maade, hvorpaa man kan undgaae at holde Armeer og at føre Krig, behøver man ikke at være forberedt derpaa; men, saalange Saadant endnu ikke er skeet, maa man være fattet derpaa, og det er Krigsministerens Sag, for sit Bedkommende, i Tide at forlange det Fornødne til Krigens Førelse.

Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har formeent, at man kunde beklæde Tropperne og navnlig Reserven paa en langt simplere Maade, ved at tilstaae enhver Mand en vis Sum, mod at han selv skulde sørge for sin Beklædning. Da den ærede Rigsdagsmand selv var Minister, indrettede han et saadant System, og han tilstod en temmelig rundelig Godtgjørelse for Enhver, som mødte, forsynet med de fornødne Klædningsstykker; men jeg maa beklage, at de Værnepligtige ikke forstode at skjønne derpaa; thi saagodtsom Ingen mødte med de behørigte Klædningsstykker, og Militaeretaten maatte derfor